

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

16. Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

miam eius refutandam sola sufficit. Illa quoque alia hominis impij verba, quibus ait, illa Marci verba tractas, *Pater, omnia tibi possibilia sunt*, Christo in horro oranti nihil spei fuisse, *ut in rebus deploratis fieri solet*, ex eadem hac eius confessione luculenter refutantur. Si enim constans in Christo erat in Dei nomine inuocando perseuerantia, profectio semper erat in Christo spes firma (neq; enim Dei nomen inuocat, qui non sperat) falsumq; & blasphemum est, *nihil spei Christo fuisse, sicut in deploratis rebus fieri solet*, quum in horro Patrem inuocaret. Ita ad Caluini blasphemias refutandas ipse nobis Calvinus sufficit: quia aliqua interdum vera etiam mendacissimus loquitur, & suorum alioqui mendaciorum magistri mendaces parum sunt memores.

IN MARCI CAP. 16.

16. *Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit.*

REPETIT hoc loco Calvinus perniciosam illam doctrinam suam quam ad Matth. cap. 28. tradiderat, quod & illo loco annotauimus, contra baptismi à Christo instituti fructum ac necessitatem. *Tenendum (inquit) est, non ita necessarium requiri ad salutem baptismum, ut perire necesse sit quicumque eum adepti non fuerint. Neque enim hic fidei adiungitur tanquam dimidia salutis causa, sed ut testimonium. Fateor quidem hominibus necessitatem imponi ne signum gratie Dei negligant; sed quamuis pro eorum infirmitate talibus adiumentis utatur Deus, obstrictam esse eius gratiam nego. Hoc modo non simpliciter necessarium esse dicemus, sed tantum obedientie nostrae respectu. Hæc ille. Si quæ contra necessitatem baptismi scribit, aperte in adultis tantum locum habere significasset, quos a liquando in Christum credentes, & baptismum toto corde expetentes, necessitas aliqua ex hac vita*

De necessitate baptismi.

vita sustulit, nihil præter sanam & orthodoxam veritatem dixisset. Tales quippe sola fide & voto baptismi saluari possunt, *vbi mysterium baptismi* (ait Augustinus) *non contemptus religionis sed articulus necessitatis excludit.* In his igitur & in hoc casu verum est, non ita necessario requiri ad salutem baptismum, vt perire necesse sit, quicumque eum adepti non fuerint. In his & in hoc casu Dei gratia suis Sacramentis non astringitur. Denique in his & in hoc casu non est simpliciter necessarius baptismus, sed tantum obedientiæ nostræ respectu: qui sanè obedientiæ respectus facit vt adultus sine baptismi voto ac desiderio etiam articulo necessitatis exclusi, saluus fieri nequeat. Cæterum Calvinus vt hoc tacet, ac silentio inuoluit; ita ea quæ scribit, generaliter intelligi vult; vt non solum adultus articulo necessitatis exclusus etiã absque expresso voto baptismi (potest enim nõ contemnere baptismũ, quod solum Calvinus exigit, sine expresso eius desiderio aut voto) sed etiã vt paruulus quisque Christiano parente ortus, qui votũ baptismi concipere nequit, absque baptismi Sacramento saluari queat. Hos enim in ipso vtero sanctificari, & propter illam solam promissionẽ Dei Abrahæ factã, *Ero Deus tuus & semini tuo*, (quasi Christus pro salute paruulorum nihil egerit, nullum remedium instituerit) saluari vult. *Non ideo* (inquit) *baptizantur infantes fidelium vt filij Dei tunc primum fiant: sed antequam nati sunt, adhuc in vtero matris filij Dei censendi sunt: dicente Deo Abrahæ, Deus ero tibi, & semini tuo post te. In hoc verbo continetur eorum salus. Proinde si in omittendo signo nec socordia est, nec contemptus, nec negligentia, tuti ab omni periculo sumus. Hæc ibi Calvinus aperte, quæ in suo hinc commentario testius & parcius dicenda sibi existimauit, Cæterũ*

De bapt.
con. Do-
nat. lib. 4.
cap. 22.

Caluini
sententia
de bap-
tismo.

Institue.
lib. 4. c. 15
num. 20.
& 22.

pestilentis huius doctrinæ Calvinianæ (quæ cum veteribus Pelagianis ex alio capite paruulorum baptismum superuacaneum facit) fundamentum in illa promissione Abrahamæ facta positum supra ad Matthæi caput 28. refutatum reliquimus.

Institut.
lib. 4 c. 15
num. 20.

De pecc.
mer. & re-
miss. lib. 3
cap. 12.

Caluini
hæresis
Pelagiana
deterior.

Ioan. 3.

Sanè si in illo verbo Abrahamæ dicto *continetur paruulorū salus*, vt Calvinus affirmat; profectò pro paruulis Christus mortuus nõ est, aut frustra mortuus est. Dicemus igitur contra Calvinū quod contra Pelagianos dixit August. *Id agit ista disputatio, contra cuius nouitatem antiqua veritate nitendum est, vt infantes omnino superflue baptizari videantur. Sed aperte hoc non dicitur, ne tam firmata salubriter Ecclesie consuetudo violatores suos ferre non possit.* Hæc ille. Dicemus rursus cum eodem Augustino, quia communem hinc cum Pelagio causam Calvinus habet, imò deteriorem Calvinus quàm Pelagius. Ille enim sine peccato originali paruulos fidelium parentum nasci putabat ex bono nuptiarum quas Christus sanctificauit, vbi aliquid saltè Christo tribuit ad salutem paruulorum. Calvinus sine peccato originali tales nasci vult quasi in vtero sanctificatos propter verbum Dei Abrahamæ olim dictum; & in paruulorum salute nullas partes Christo tribuit. Rursus ille saltem ideo baptizari paruulos voluit vt regno Dei potirentur, & de bono in melius transirent, quia vidit eos sine baptismo à regno cælorum excludi propter illa Christi verba, *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. non intrabit in regnum cælorum*, vta tamen quædam beata eos frui posse indicabat. Calvinus nõ nisi ad signum & testimonium salutis iam in vtero adeptæ eos baptizari permittit, & Christi verba, *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. contra totius Ecclesie sensum & consensum*, ad baptis-

mi

mi sacramentum nihil pertinere affirmat, vt eo in loco videbimus. Deteriorem igitur hic Calvinus causam habet quam Pelagius, vt rectissime que contra Pelagium scripsit Augustinus, contra Calvinum multo fortius valere debeant. Ait igitur:

Quisquis dixerit quod in Christo viuificantur paruuli, qui Epist. 28.

sine sacramenti eius participatione de vita exeunt, profecto hic & contra Apostolicam pradicacionem venit, & tota condemnat Ecclesiam: vbi propterea non baptizandis paruulis festinatur & curritur, quia sine dubio creditur aliter eos in Christo viuificari non posse. Hæc ille. Rursum alibi:

Quis audeat dicere non esse Christum infantum Saluatore- mer. & remiss. lib. 1. c. 23

rem nec redemptorem? Vnde autem saluos fecit, si nulla est originalis ægrotudo peccati, aut si iam in vtero matru sanctificati sunt, vt Calvinus vult? Nulla igitur ex nostro arbitrio præter baptismum Christi, salus æterna promittatur infantibus, quam non promittit Scriptura diuina humanis omnibus ingenijs preferenda. Hæc ille. Et ad-

huc semel, Quantumcunque catechumenus proficiat, ad- Tract. 13. in Ioan.

huc sarcinam iniquitatis sue portat. Non illi dimittitur nisi cum venerit ad baptismum. Quomodo non caruit Israel populo Aegyptiorum, donec venisset ad Mare rubrum; sic

pressuris peccatorum nemo caret, nisi quum ad fontem baptis- De Orig. animæ lib. 3. c. 9.

mi peruenerit. Denique eum qui credit absque baptisimo peccatorum remissionem à paruulis obtineri posse, Catholicum esse negat. In eandem sententiam scribunt alij Patres omnes; nec quicquam est maiori consensu receptum, quam ad salutem

necessarium esse baptismum, vt profana hæc Caluini nouitas merito ab omnibus explodi debeat.

Baptisimum verò esse salutis causam effectricem per modum instrumenti, non signum tantum ac testimonium, ideoque & ad eam necessarium, latius contra Calvinum supra disputauimus. Alias

horum verborum Marci corruptelas hæreticas, Ad Math. cap. 28.

G g 5 tam

tam à Caluino quàm ab alijs hæreticis traditas, vide in Promptuario nostro Catholico reuulsas & repurgatas.

In festo
Ascens.
Domin.

19. *Assumptus est in celum, & sedit à dextris Dei.*

HANC Euangelij literam nouo quodam & portentoso suo fermento Caluinus corrumpit. *Perinde (inquit) hoc est ac si vocetur Dei vicarius, qui eius personam sustinet. Quare locum aliquem imaginari non conuenit, quum metaphoricè dextera secundam à Deo potestatem significet.* Ad dexteram quidem Dei sedere, ratione situs ex parte Dei, non nisi metaphoricè dici, sanum, orthodoxum, ac receptum ab omnibus theologis est. Cæterum in Christi sessione nullum locum imaginari, nihil est aliud quàm Christi corpus in celo negare, & articulū de Ascensione Domini è simbolo eradere. Et sanè portenti instar est, Caluinum Christo in cælis locum negare, qui localem illam Christi in cælis præsentiam cum tota reliqua seclæ Sacramentaria, contra præsentiam veram ac realem corporis Christi in venerabili Eucharistia (quam à nobis localem poni stultissimè cauillantur) toties, tam constanter, tam fortiter obijcere & allegare solent. *Carnem (inquit alibi Caluinus) carnè esse oportet, spiritū spiritū: vnūquodque quia à Deo lege & conditione creatum est. Ea verò est carnis conditio, vt vno certoque loco, vt sua dimensione, sua forma constet. Ea conditioe carnem induit Christus, cui, teste Augustino, incorruptionem quidem & gloriam dedit, naturam & veritatem non abstulit. Si vno certoque loco caro consistit, & carnis naturam à sua carne glorificata Christus nō abstulit; quomodo à Christi corpore in celo sedente, locum omnem tollat Cal-*

Aug. de
Symb.
lib. 1. c. 4.
& lib. 2.
cap. 7.

Caluinus
sibi con-
trarius.

Institut.
lib. 4. c. 17
num. 24.

ui.